

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΩΝ ΣΑΒΙΝΩΝ

ΤΟΥ ΑΓΑΘΟΚΛΗ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ

Είχε μεγάλην κτηματικήν περιουσίαν εκείνον τὸν καιρὸς ὁ κύρ Γιάννης Βαλωνίτης, ἀμπέλια, χωράφια, περιβόλια, μάνδρες καὶ ἦταν ὁ πρῶτος νοικοκύρης τοῦ νησιοῦ, ἀρχοντας τοῦ τόπου. Ἐκτός ἀπὸ τοὺς δουλευτάδες, πού εἶχε χρονιατικούς, ὅταν ἦταν καιρὸς νὰ ζευγαρίσῃ, νὰ σπείρῃ, νὰ θερίσῃ τὰ χωράφια του, νὰ σκάψῃ, νὰ σκαλίσῃ, νὰ κλαδέψῃ καὶ νὰ τρυγήσῃ τ' ἀμπέλια του, ἐμισθωνε ἀργάτες πολλοὺς, παραπολλοὺς καὶ γυναῖκες καὶ κορίτσια γιὰ τὸ θέρισμα. Ἄν ἤθελε νὰ κάμῃ ἄσοδειά ἀπὸ καυσόξυλα ἔκανε καλεστικούς καὶ καθέννας πού εἶχε μουλάρι ἢ γαϊδουρί, τὴν ὠρισμένα μέρα, αὐγὴ-αὐγὴ, ἤθελε ἔρθεῖ σ' ἀρχοντικὸ τοῦ κύρ Γιάννη καὶ ὅλοι μαζί οἱ καλεστικοὶ ἐξεκινούσαν γιὰ τὸ δάσος καὶ τὸ θράδου, πού ἤθελε ἐπιστρέψουν νὰ ξεφορτώσουν τὰ ζῶα καὶ στοιβάξουν τὰ ξύλα στὸ παράσπιτο, ἤθελε καθήσουν σὲ πλούσιο τραπέζι νὰ φάγουν καὶ νὰ πιοῦν στὴν ὑγείᾳ τῶν νοικοκυραίων. Αὕτῃ ἦταν ἡ πληρωμὴ. Δὲν ἤξεύρω ἂν αὕτῃ ἡ συνήθεια τῶν καλεστικῶν ἐπικρατῆ Ἰσαμὲ σήμερα στὸ νησί μου, γιὰτὶ λείπω χρόνια, ἀλλὰ ἦταν ὥραια ἡ συνήθεια αὕτῃ. Ἦμποροῦσε κάθε κτηματίας νὰ παίρῃ καλεστικούς καὶ στὸ φύτευμα καὶ στὸ σκάψιμο τῶν κτημάτων καὶ στὴ ἄσοδειά τῶν ξύλων καὶ εἰς ἄλλας γεωργικὰς ἐργασίας μὲ μόνην ἀμοιβὴν τὸν καλὸν λόγον τοῦ νοικοκύρη καὶ πλουσιοπάρουχον γεῦμα.

Ἦτο Ἰούλιος μῆνας. Ὁ κύρ Γιάννης Βαλωνίτης εἶχε κάλεσμα στὸ θέρος. Καμμιά τριανταριά κορίτσια ἀπὸ 16 ἕως 25 χρόνων, εὐπνησαν αὐγὴ-αὐγὴ καὶ μὲ τὰ κοφτερά τους δρεπάνια στὸν ὄμο ἐκκίνησαν γιὰ τὰ χωράφια τοῦ κύρ Γιάννη νὰ θερίσουν τὰ σπαρτά του. Οἱ ἄνδρες πού συνώδευαν τὶς γυναῖκες: γονεῖς, σύζυγοι, ἀδέρφια καὶ συγγενεῖς των, ἀπέμειναν στὸ μεγαλύτερο κτήμα, πού ἦταν τρία-τέσσερα ἀλώνια καὶ μιά μεγάλη ἀποθήκη γιὰ τὸν καρπὸ καὶ τὰ ἄχυρα, μισὴ ὥρα πῶ μακρυνά ἀπὸ δυὸ ἄλλα χωράφια πού ἔπρεπε νὰ θερίσουν τὰ κορίτσια, καὶ ἔστειλαν μαζί τους, τάχα γιὰ νὰ τὶς φυλάγῃ, τὸ Γιάννη τοῦ Γιαλοῦ, ἕνα ἡλίθιο παλληκάρι, ἕνα κρεμανταλά, ὡς ἐκεῖ ἀπάνω, πού ἦταν τὸ παίγνιο καὶ ἡ διασκέδασις ὄλου τοῦ νησιοῦ. Μπρὸς τὸ Γιάννη τοῦ Γιαλοῦ, μ' ἕνα καλάμι στὸν ὄμο γιὰ τουφέκι, καὶ πίσω τὰ κορίτσια φθάσανε στὸ πρῶτο χωράφι κι' ἔκατσαν νὰ ξεκουρασθοῦν ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ νὰ κολατσίσουν. Ἐδῶσαν καὶ τοῦ Γιάννη τοῦ Γιαλοῦ ἕνα ξεροκόμματο ἀπὸ κρίθινο ψωμί καὶ τοῦ εἶπαν νὰ κάτῃ ἀπὸ κάτω ἀπὸ μίαν ἀγριασχλαδιά καὶ νὰ τὶς φυλάγῃ. Ἀλλὰ ὁ Γιάννης τοῦ Γιαλοῦ ἔδειξε διάθεσι πὼς ἤθελε νὰ φύγῃ, καὶ τότε ἡ ζωηρότερη ἀπὸ τὰ κορίτσια, ἡ Καλὴ τοῦ Κώστα, ἔκοψε μιά βαμβακερὴ κλωστή καὶ τὸν ἔδεσε ἀπὸ τὴν ἀσχλαδιά.

— Στάσου νὰ σὲ δέσω ἐγὼ, νὰ μὴ μπορῆς νὰ φύγῃς! τοῦ εἶπε.

Καὶ ὁ Γιάννης τοῦ Γιαλοῦ ἔβαλε τὰ κλάματα πρὸς μεγάλην θυμηδιάν τῶν κοριτσιῶν. Ἀφοῦ ἐπρογεμάτισαν, ἐφόρεσαν τ' ἀσπρομάντηλα στὸ κεφάλι των κι' ἐμπήκαν τὰ κορίτσια ζωηρά κι' εὐθύμα στὸ χωράφι μὲ τὰ πλούσια σπαρτά καὶ ἀρχισαν νὰ θερίζουν μὲ τραγούδια, πού ἀντηχοῦσαν στὰ γύρω θουνά. Κοντὰ τὸ μεσημέρι οὔτε στάχυ δὲν εἶχε ἀπομείνει ὀλόρθο· τὸ ζανθὸ χωράφι ἔμοιαζε τώρα σὺν κουρεμένη κεφαλῇ. Ἀφήκαν τὰ δρεπάνια τους κάτω ἀπὸ τὴν ἀσχλαδιά καὶ ροδοκόκκινες ἀπὸ τὸ λιοπύρι ἐκάθησαν στὸν ἄραιὸ τοῦ δένδρου ἦσκιο νὰ ξεκουρασθοῦν καὶ νὰ γευματίσουν, ὅταν ἡ Καλὴ τοῦ Κώστα ἐπρότεινε νὰ μὴ φάγουν ἐκεῖ, παρά μιά καὶ καλὴ νὰ πᾶνε στὸ ἄλλο χωράφι, πού ἦταν κοντὰ στὴ θάλασσα, νὰ κολυμπήσουν, νὰ δροσισθοῦν στὸ γιαλὸ καὶ ἀφοῦ γευματίσουν, νὰ καθήσουν κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλη θαλανιδιά, πού ἔχει ἦσκιο πυκνὸ καὶ ν' ἀναπαυθοῦν. Ἡ πρότασις ἔγινε δεκτὴ μὲ χαρὰ καὶ λέγοντας καὶ κάνοντας, ἔλυσαν τὸ Γιάννη τοῦ Γιαλοῦ ἀπὸ τὸ δένδρο, ἐπῆραν τὰ δρεπάνια καὶ τὰ καλαθάκια μὲ τὸ φαγὶ των κι' ἐπροχώρησαν νὰ πᾶνε

στὸ χωράφι, πού ἦταν κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά. Στὴ μέση τοῦ χωραφιοῦ ἦταν μιά μεγάλη θαλανιδιά, πού στὸν ἦσκιο τῆς ἀποκάτω μποροῦσαν νὰ χωρέσουν περισσότεροι ἀπὸ ἑκατὸ ἀνομάτοι. Ἀπόθεσαν τὰ καλάθια καὶ τὰ δρεπάνια των κοντὰ στὴ ρίζα τῆς θαλανιδιάς, ἔδεσαν πάλι τὸ Γιάννη τοῦ Γιαλοῦ μὲ μιά κλωστή ἀπὸ ἕνα χαμόκλαδο γιὰ νὰ μὴ φιγῇ καὶ πάῃ στὸ γιαλὸ πού θὰ πήγαιναν αὐτές, μὲ χοροπηδήματα ἔφθασαν στὴν ἔρημη ἀκρογιαλιά καὶ ἀφοῦ ἐκύτταξαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὴν παραφυλάγῃ κανένα ἀδιάντροπο ματι, ἐγδύθησαν γλήγορα-γλήγορα καὶ σὺν νεράιδες, μὲ θήματα γοργὰ καὶ φοβισμένα ἔπεσαν στὰ κρυσταλλένια νερά τοῦ γιαλοῦ.

Ἡ θάλασσα τοῦ κόλπου, ἀστραφτερὴ σὺν καθρέπτης, ἀκίνητη σὺν ἀπὸ λάδι, δὲν ἄφηνε οὔτε ἕνα κυματάκι νὰ ξαπλωθῇ στὴν πλατεῖα ἀμμουδιά. Καὶ μόνο ἀπὸ τὸν ἀριστερὸν κάθῃ μιά θαθυγάλαζη λουρίδα ἀρχίζε νὰ ἀπλώνεται καὶ νὰ μακραινῇ ἕως τὰ μισὰ τοῦ κόρφου γιὰ νὰ σβύσῃ κι' αὕτῃ παρεκεῖ στὴν ἀπανεμιὰ, πού ἔκανε τὸ ἀντικρυ τοῦ κόρφου ξερονησι. Τὸ λεπτὸ καὶ δροσερο ἀεράκι, πού ἐφυσοῦσε ἔξω στὸ πέλαγο, ἔφθανε κάπου μὲ ἑλαφρὲς σπιλάδες ἕως τὴν ἀμμουδιά, ἐρρυτιδῶνε πότε καὶ πότε τὴν ἤρεμη ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ καὶ ἀνέμιζεν ἑλαφρὰ τὰ ὀλόξανθα καὶ τὰ μαῦρα, χυμένα στὶς πλάτες, μαλλιὰ τῶν κοριτσιῶν. Μιά-μιά πού ἐγδύνετο, ἐτύλιγε τὰ ρούχα τῆς, τ' ἀπόθετε στὴν ἄμμο καὶ δειλὰ-δειλὰ ἐπροχωροῦσε στὴν ἀκτὴ ὀλόγυμνη σὺν νεράϊδα· κι' ἔπειτα, ὅταν ἔφθανε στὴν ὄχθη, μὲ παιγνιδιάρικα κινήματα, σκυμμένη λίγο ἀπὸ ντροπὴ γιὰ τὴ γυμνοτήτᾳ τῆς, ἔκανε γλήγορα-γλήγορα τὸ σταυρὸ τῆς, ἔπαιρνε ὕστερα νερὸ μὲ τὸ χέρι κι' ἔβρεχε τὶς ἀμασχάλες τῆς, καὶ μὲ δυὸ τολμηρὰ πηδήματα ἔπεφτε στὸ διάφανο νερό. Ἐβλεπε σώματα μελαχροινά, ἔβλεπε λευκα σὺν ἀγάλματα ἀπὸ ἀρχαῖα μάρμαρα σώματα, ἔβλεπε κορμοστασιές χωρὶς ψεγάδι κι' ἔλεγε: πού ἦσαν κρυμμένες τόσες καλλονές;...

Ὅταν ἔπεσαν ὅλες στὴ θάλασσα κι' ἐσκοπίσθησαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀρχισαν νὰ παίζου: ἔδιναν γροθιές στὸ νερὸ, ἔβρεχεν ἡ μιά τὴν ἄλλη, ἔσηκώνοντο ὀλόρθες καὶ ξαναβουτούσαν πάλι, ἐφώναζαν, ἐγελοῦσαν, ἐκτυποῦσαν τὰ χέρια τους, ἔχασαν κάθε φόβο μὴν τὶς ἰδῇ κανεὶς καὶ δὲν ἐφρόντι-

(*) Ἡ ἱστορία πού περιγράφω ἀνάγεται εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σωτηρίου ἔτους 1800, ἴσως ὅμως καὶ προτιέτερα. Μοῦ τὴν εἶχε διηγηθῆ πρὸ πολλῶν χρόνων ἡ γιαγιά μου καὶ τὴν ἐθυμώμουνα σὺν παραμύθι. Πέρσι ὅμως ἔτυχε νὰ γνωρισθῶ μ' ἕνα ψαριανὸν πλοίαρχον, τὸν κ. Καλ., ὁ ὁποῖος ὅταν τοῦ εἶπα πὼς εἶμαι σκυριανός, μοῦ διηγήθη ὡς συμβᾶν αὕτην τὴν ἱστορίαν, ἡ ὁποία εἶχεν ἀρχίσει πλέον νὰ σβύνεται εἰς τὴν μνήμην μου καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὴν γράψω, διότι μοῦ ἔφάνη ὅτι ἀξίζει τὸν κόπο, ἂν ὄχι δι' ἄλλο, ἀλλὰ διὰ τὸ περιέργον αὕτης. Ὑπάρχει ὅμως καὶ συνέχεια (καὶ λυποῦμαι πού δὲν ἔχω πρόχειρα τὰ ἐπίσημα δοκουμενὰ νὰ τὰ ἐπαληθεύσω), ἡ ἐξῆς:

Ὅλιγα χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὴν μερικὴν ἐθνικὴν ἀποκατάστασιν, οἱ ψαριανοὶ, πού δὲν ἠμποροῦσαν πλέον νὰ παραμένουν εἰς τὸ κατεστραμμένο ἡρωικὸ νησάκι των καὶ ἤθελαν ν' ἀναπνεύουν καὶ αὐτοὶ τὴν αὐραν τῆς Ἐλευθερίας, διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς ὁποίας τόσον ἠγωνίσθησαν, ἐζητοῦσαν ἄσουλον κανένα λιμένα τῆς ἐλευθέρας πατρίδος, διὰ νὰ μεταναστεύουν καὶ πρῶτιστας ἀπετάθησαν πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς Σκύρου, μὲ τὸ θάρρος τῆς συμπεθερίας βέβαια, κι' ἐζήτησαν νὰ τοὺς παραχωρηθῇ ὁ πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς νήσου εὐρύς καὶ ἀσφαλὴς λιμὴν τῆς Καλαμίτσας, πρὸς συνοικισμὸν. Καίτοι δὲν ἠμπορῶ νὰ παραδεχθῶ, ὅτι οἱ συμπατριῶται μου ἐμνησικάκουν κατὰ τῶν ψαριανῶν διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῶν κοριτσιῶν των, ἐν τούτοις δικαίως ἢ ἀδίκως ἠρνήθησαν διαρρηθῆν νὰ δεχθοῦν τοὺς ψαριανούς εἰς τὸ νησί των.

Σημειώτεον ἀκόμη καὶ τὸ ἐξῆς: ὅτι ἡ ἀφίξις τῶν σκυριανῶν κοριτσιῶν εἰς τὰ Ψαρά ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ παραλάβουν αἱ ψαριαναὶ τὸ σκυριανὸν ἔνδυμα καὶ τὸ σκούφμά των, τὰ ὁποῖα καὶ διατηροῦν καὶ μέχρι σήμερον, ἐξ ὅς καὶ πιστοποιεῖται τὸ γεγονός τῆς ἀρπαγῆς.

Α. Γ. Κ.

ζαν παρά πώς νά γελάσουν, πώς νά διασκεδάσουν περισσότερο. Ἡ διασκεδάσις αὐτή τις ἔκαμε νά ξεχάσουν καί φαγί καί ἀνάπαυσι καί μισή ὥρα πλέον ἔξακολουθοῦσε τὸ γλεντι, ὅταν ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες τις ἐνθύμισε πὼς ἦταν πειὰ καιρὸς νά βγοῦνε τὰ κορίτσια ὅμως εἶχαν ξετρελλαθῆ καί με τὶς πολλὰς φωνές τῆς Καλῆς τοῦ Κώστα ἀπεφύισαν τέλος ν' ἀφήσουν τὸ νερό. Ἐν τούτοις ἡ πρῶτες πού ὄγῆκαν, ἄρχισαν νά ρίχνουν ἄμμο ἀπάνω σ' ἐκεῖνες πού ἔβγαίνουν κατόπιν καί τὶς ἀνάγκαζαν νά ξαναβουτοῦν στὴ θάλασσα γιὰ νά φύγη ἀπ' ἐπάνω των ἡ ἄμμος. "Ἀλλες φωνές, ἄλλα γέλια, ὡς πού ἡ Καλή τις εἶπε πὼς δὲν θὰ ἔμενε καιρὸς νά φάνε καί ν' ἀναπαυθοῦν κί' ἔτσι μί-μια ἄρχισε νά βγαίνει, ἐνῶ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ ἀγαλματένια σώματά των ἐπεφταν ἡ σταλαματιές σάν χονδρά διαμάντια. Τέλος ἐντύθη-καν καί ὅλες μαζὺ, χεροπιασμένες, εὐθύμεις καί τραγουδῶν-τας ξεκίνησαν πρὸς τὴ θαλασιδιὰ. "Ἐπειτα ἀπὸ τὸν κόπο τοῦ θερισμοῦ καί τὰ τρελλὰ παιγνίδια των στὴ θάλασσα, με μεγάλη ὄρεξη ἔφαγαν τὸ φτωχικό τους γεῦμα καί ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ, κάθε μιά, ἐκεῖ πού βρέθηκε, ἔγειρε καί ἀπεκοιμήθη. Ἐνα λεπτό ἀεράκι τώρα ἐφυσούσε ἐπάνωθ' αὐτοὺς κί' ἐδρόσιζε τὰ ροδόκρινά πρόσωπά τους.

Ὁ Γιάννης τοῦ Γιαλοῦ, πού παραμόνευε παραπέρα, δε-μένος ἀκόμη ἀπὸ τὸ χαμόκλαδο με τὴν κλωστή, ἅμα ἀν-τελήφθη πὼς τὰ κορίτσια κοιμοῦνται, ἐσηκώθη νά βεβαιωθῆ καί με τὸ σῆκωμα ἐκόπη ἡ κλωστή πού ἦταν δεμένος! Ἐ-στράφη κί' ἐκύτταξε, ἔσυρε τὸ πόδι του, τὸ εἶδε ἐλεύθερο καί ἔμεινε κατάπληκτος. Ὁ ἐλαφρὸς κρότος ἀπὸ τὸ σπάσιμο τῆς κλωστῆς καί τὸ ἀνατίναγμα τοῦ ξηροῦ θάμνου τοῦ ἐφάνησαν σάν θροντῆ με κεραυ-νὸ, ἐνόμισε πὼς εἶχε κάμει ἔγκλημα κί' ἐσηκώθη στὰ νύχια τῶν ποδαριῶν του, κατατρομαγμένος καί με γουρ-λωμένα μάτια, νά ἰδῆ ἀν δὲν ἐπῆρε εἶδησι κανεῖς καί ἀφοῦ ἐπέισθη πὼς ὅλες ἡ γυναῖκες κοιμῶνταν, στὴν ἀρ-χή με σιγανὰ βήματα, ἔπειτα με πη-δήματα σάν τῆς ἀρκούδας, ἄρχισε νά τρεχῆ πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά. Προτοῦ φθάσῃ ἀκόμη στὴν ἄμμουδιὰ, τρέχον-τας ἐζήτησε νά θγάλῃ τὴ θράκα του, ἀλλὰ τὸ πόδι του ἐμπερδεύθηκε στὸ πιζοῦνι τοῦ βρακιοῦ καί σκουντου-φλά καί πέφτει φαρδὺς-πλατὺς ἀπά-νω σὲ κάτι ξεράγκαθα. Τοῦ ἤρθε νά θάλῃ τις φωνές, ἀλλὰ ὁ φόβος μὴ τὸν νοιώσουν τὰ κορίτσια καί τὸν ξα-ναδέσουν, τὸν ἔκαμε νά μὴ θβάλῃ μι-λιά καί ἄρχισε νά θγάνῃ τ' ἀγκάθια πού τοῦ εἶχαν μπηχθῆ στὰ γυμνά του κανιά. Σκυμμένος καθὼς ἦταν δὲν εἶδε μί-σκαμπαθία, πού εἶχε πλησιάζ-σει στὸ γιὰλὸ, παρὰ ὅταν ἐσηκώθη-κε ἀπὸ χάμω κί' ἐξεκίνησε τρέχον-τας, ἀντίκρουσε ἀνθρώπους ξένους κί' ἀγνωστους καί ἀπὸ τὴν τρομάρια τοῦ ἐσήκωσε ψηλά τὰ χέρια κί' ἐστάθη μονομιάς καί τοὺς ἐ-ἔλεπε με γουρλωμένα μάτια σάν νά ἔβλεπε τοὺς ἔξαπεδῶ. Οἱ ἄνδρες τῆς σκαμπαθίας, ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἐπή-δησαν στὴν ἄμμο καί ὁ ἀρχηγὸς των, ἅμα εἶδε τὸν Γιάννη τοῦ Γιαλοῦ, πού ἐστέκετο σὲ κείνην τὴν κατάστασι, μισόγυ-μνος καί τρεμουλιασμένος, ἔβαλε τὰ γέλια: «Ἐλα δῶ, μωρέ, τοῦ φωνάζει, ἔλα δῶ!»

Ὁ Γιάννης τρέμοντας σάν τὸ φύλλο, ἐπλησίασε τὸν ἀρ-χιγό.

— Πού εἶνε, μωρέ, τὰ κορίτσια πού κολυμποῦσαν ἐδῶ καί λίγη ὥρα; ἐρώτησεν ὁ ἀρχηγὸς με θυμὸ.

Ἡ γλῶσσα τοῦ Γιάννη εἶχε δεθῆ.

— Μίλα, μωρέ, μὴ φοβᾶσαι, δὲ σου κάνω τίποτε, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς των με μαλακώτερη φωνή. Πὼς σὲ λένε;

Ὁ Γιάννης τοῦ Γιαλοῦ ἐπῆρε θάρρος ἀπὸ τὸν καλύτερο τρόπο τοῦ καπετάνιου καί κατῶρθωσε νά μιλήσῃ μέσα στὰ δόντια του:

— Γιάννη, με λένε, εἶπε.

— Πές μου λοιπὸν, Γιάννη μας, τί γενῆκαν τὰ κορίτσια πού ἦσαν ἐδῶ κί' ἐκολυμποῦσαν; ἐρώτησε ὁ ἀρχηγός.

— Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴ θαλασιδιὰ εἶνε ξαπλωμένες, εἶπε ὁ Γιάννης.

Ἄλλη ξαπλωμένη, ἄλλη με τὸ πλάγι καί κάθε μιά με ἰδιαίτη στάσι, ἀνεμιζόμενες ἀπὸ τὸ δροσερὸ ἀεράκι τοῦ πελάγους. καί νανουρίζόμενες ἀπὸ τὸν ἐλαφρὸ ψίθυρο τῶν φύλλων τῆς θαλασιδιᾶς, ροδοκόκκινες ὅλες, ἐκοιμῶντο στὸν ἤσκιο ξένοιαστες.

Πρῶτη ἐξύπνησε ἡ Καλή τοῦ Κώστα ἀπὸ ἕνα θόρυβο,

πού ἄκουσε γύρω. Ἐπροσηκώθη καί ἀκούμπησε τὸν ἀγκῶ-να της ἐπάνω στὴν πέτρα, πού εἶχε γιὰ προσκεφάλι της, καί με τρομαγμένα μάτια ἐκύτταξε ὀλόγυρά της. Δώδεκα ἀν-δρες ἄρματωμένοι με γιαταγάνια καί τρομπόνια εἶχαν πιάσει ὅλα τὰ πόστα κί' ἐπρόβαλλαν τὰ κεφάλια των ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ γύρω στάχυα ἀγριοὶ καί φοβεροί.

— Παναγία μου! ἔβαλε μιά κραυγὴ ἡ Καλή τοῦ Κώστα κί' ἐπετάχθη ἐπάνω. Στὴν κραυγὴ της ὅλα τὰ κορίτσια ἐ-ξύπνησαν ἐντρομα καί στὴ στιγμὴ εὐρέθησαν ὀλόρθα! ἀλλὰ, στὸν ἴδιο καιρὸ, καί οἱ ἐπιδρομεῖς ὠρμησαν ἀπὸ τὰ κρη-σφύγετά των καί τὰ ἐπερικύκλωσαν.

— Μὴ φοβᾶσθε, κορίτσια! εἶπε με σοβαρότητα ὁ ἀρχη-γός, ἕνας ἄνδρας ἡλικιωμένος με ψαρά χονδρὰ μουστάκια, ἡ θεὰ τοῦ ὀποίου ἐνέπνεεν ἐμπιστοσύνη. Μὴν τρομάζετε, δὲν θὰ σᾶς πειράξῃ κανεῖς.

Μὲ ὄση ὅμως γλυκύτητα καί ἀν ἐπροσπάθησε νά τὰ εἰπῆ αὐτὰ ὁ ἀρχηγός, τὰ κορίτσια εἶχαν θάλει πειὰ τις φωνές καί τὰ κλάματα καί δὲν μποροῦσαν νά κρατηθοῦν. Μερικὰ ἐδοκίμασαν νά ὀρμήσουν διὰ νά διασπάσουν τὴν κύκλωσι, ἀλλὰ ἀμελίκτοι οἱ ἄνδρες τ' ἀνεχαίτισαν, χωρὶς νά θάλουν ὅμως καί χέρι ἀπάνω των. Καί, σάν τ' ἀγρίμια στὸ δάσος, πού πιάνει πυρκαϊά, καί προσπαθοῦν νά εὕρουν διέξοδο γιὰ νά σωθοῦν, ἔτσι καί τὰ κορίτσια ἔτρεχαν ἀλλόφρονα ποτε σὲ μιά διεύθυνσι, πότε στὴν ἄλλη, πασχίζοντα νά ξεφύγουν. Ἡ ἀνθρωπίνη ὅμως ἀλυσίδα σιγά-σιγά τὰ περιέσφιξε με τέτοιο τρόπο, ὡστε ἐμαζεῦθησαν ὅλα γύρω-γύρω στὸν κορ-μὸ τῆς θαλασιδιᾶς καί χωρὶς ἀντί-στασι πλέον, ἔπεσαν στὰ γόνατα καί ἄρχισαν με δάκρυα στὰ μάτια νά ἱ-κετεύουν τοὺς ἐπιδρομεῖς νά τὰ λυ-πηθοῦν καί νά μὴ τὰ θλάψουν. Ἄ-φοῦ καί πάλιν ὁ ἀρχηγός τὰ ἐβεβῆ-ωσε, πὼς δὲν ἔχουν νά πάθουν τίπο-τε, καί τις ἐμέτρησε με τὸ θλέμμα του, εἶπε πρὸς τὴν μεγαλύτερη, τὴν Καλὴν τοῦ Κώστα, με ἐπίσημον καί προφητικὸν τόνον:

— Ἄκουσε, σὺ κοπέλλα μου, καί θάλε το καλά στὸ νοῦ σου: Τὰ κο-ρίτσια ἀπ' ἐδῶ μᾶς χρειάζονται, γιατί ἔχομε μεγάλη ἔλλειψι ἀπὸ γυναῖκες στὰ Ψαρά, καί θὰ τὰ πάρωμε, θέλουν δὲ θέλουν... Νὰ, τὰ καράβια μας στὸ λιμάνι, πού στέκονται στὰ πανιά καί μᾶς περιμένουν νά τοὺς τὰ πᾶμε. Κα-νεῖς δὲν θ' ἀγγίξῃ χέρι ἀπάνω τους, καί ὅταν φθάσωμε στὰ Ψαρά, θὰ τὰ παντρέψωμ' ἐκεῖ καί θὰ πάρουν τοὺς καλύτερους νηοὺς πού ἔχει ὁ τόπος μας καί θὰ γίνουν ἡ καλύτερες νοι-κοκυράδες τοῦ νηιοῦ μας. Ἄνοιξε τ' αὐτιά σου κί' ἄκουσε αὐτὰ πού θὰ σοῦ πῶ: ἅμα ἰδῆς τὰ καράβια καί σηκωθοῦν στὰ πανιά, θὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ καί θὰ πᾶς νά εἰδοποιήσῃς τοὺς γονεῖούς καί τοὺς συγγενεῖς τῶν κο-

ριτσιῶν καί νά τοὺς πῆς νά μὴν ἀνησυχοῦν διόλου, πὼς τὰ παιδιὰ των δὲν θὰ πάθουν κακὸ, πὼς δὲν θὰ τὰ χάσουν, καί ὅποτε θελήσουν, μποροῦν νά ἔρχωνται στὰ Ψαρά νά τὰ θλέπουν, καί θὰ εὐχαριστηθοῦν πού θὰ ταῦρουν ἀποκατα-στημένα καί εὐτυχισμένα! Καί ἀποταθεῖς στὰ κορίτσια:

— Καμμιά ἀντίστασις σας, κορίτσια, δὲν θὰ σᾶς ὤφε-λήσῃ, γιατί ἔχομε ἀπόφασι καί στὰ χέρια, ἀν γίνῃ ἀνάγκη, νά σᾶς σηκώσωμε. Λοιπὸν, καιρὸ δὲν ἔχομε νά χάνωμε, γιατί ἀν πάρουν εἶδησι οἱ δικοὶ σας καί θελήσουν νά μᾶς ἐμπε-δίσουν, θὰ χυθῆ αἷμα, κί' αὐτὸ δὲν τὸ θέμ'ε μεῖς.

Τὰ κορίτσια ἄρχισαν τοὺς λυγμούς καί τὰ κλάματα καί δὲν ἐκουνούσαν ἀπὸ τὴ θέσι τους. Βλέποντας αὐτὰ ὁ ἀρχη-γός, ἔκαμε στοὺς ἄνδρες ἕνα ἀπότομο κίνημα με τὴν κε-φαλή του πρὸς τὸ μέρος τῶν καρabiῶν καί με φωνὴ πιὸ δυνατὴ καί πιὸ αὐστηρὰ εἶπε στὰ κορίτσια ν' ἀφήσουν τις κλάψεις, γιατί δὲν ἔχει καιρὸ νά χάνῃ ἀδικα' καί τότε ἀπὸ τὸν ὄμιλο τῶν κοριτσιῶν μιά ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα καί μάνα, ἔκαμε τὴν ἀρχή καί με τρεμουλιαστὸ βῆμα ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀκρογιαλιᾶς. Δειλά - δειλά ἔπειτα καί, σκουπίζοντας με τις ποδιές των τὰ μάτια, ἀκολούθησαν σάν ἀρνακία καί ἡ ἄλλες, μέσα σὲ δυὸ στίχους πού ἐσχημάτι-σαν τὰ ἔνοπλα παλληκάρια, καί ὅλοι μαζὺ ἐξεκίνησαν...

Ὅταν μετὰ μί-σκαμπαθίας εἶδαν πὼς εἶχαν φτερουγίσει διὰ παν-τὸς τὰ ὠραῖα κορίτσια τοῦ νηιοῦ των, καί τὰ τρία ψαριανὰ καράβια ἦσαν πλέον ἀνοιγμένα στὸ πέλαγος, μακρυά-μα-κρυά...

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ